

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Francisci De Pavla, Ordinis Fratrum Minimorum Institutoris. ex ijs
quæ in Bulla Canonizationis eius habentur, data à Leone X. Rom. Pontif.
Migrauit ex hac vita vir sanctus anno Domini 1507.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

C. Baron:

Tō: Annal:

Ecclef: & In

Not: Mar:

tyr: Roma:

DE S. THEODOSIA VIRGINE ET
Martyre constantissima, auctore Eusebio Casareensi,
Ecclef. historia lib. 3. cap. 17. Passa est sub Urbano
Præside, Casarea Palestina, Anno à parte virg. 306.
Marcelli Pap: 3. Constant: & Saler: Imp: 3.

4. Aprilis.

Cùm persecutio esset ad quintum annum
còtinuata, secundo die mensis Xanthici. id
est, ad quartum Nonas Aprilis in ipso die
Dominico, & in ipso festo Resurrectionis Salua
toris nostri, Theodosia virgo, Tyri puella fidelis
& modesta, annos nondum decem & octo omni
nò nata, vinctis quibusdà Casareæ, qui regnum
Christi constanter confitebantur, ante tribunal
consistentibus accedit, cùm benignè salutatur,
tum (sicut verisimile est) eos obsecrat, ut cùm
essent apud Dominum, illi recordarentur. Quo
facturato, eam tanquàm nefas quoddà & impium
facinus aggressam, satellites abripuiut, dedu
cuntque ad præsidem. Exemplò verò iste quasi
mente captus, & animi furore maximè efferatus,
grauibus & horrendis tormentis latera mam
masque ad interiora vsque ossa dilaniat: quam
adhuc ægrè spirantem illam quidem, hilari ta
men vultu & læto omnia cruciamenta perferen
tem, in rapidos maris fluctus proijci iubet. Dein
de ab illa ad reliquos Christi Professores digres
sus, omnes ad æris metalla, quæ erant in phæno
Palestinæ, condemnat.

Immaniss
imè s. virgo
dilanatur.

In mare
proicitur.

Cæsar Berō:
in Not: Mar:
Roma:

VITA S. FRANCISCI DE PAVLA, OR
dinis Fratrum Minimorum Institutoris. ex ijs
quæ in Bulla Canonizationis eius habentur, da
ta à Leone X Rom. Pontif. Migravit ex hac vita
vix sanctus anno Domini 1507.

Situm

Itum est in regno Neapolitano inter Bruti-
 os & Lucanos oppidū quoddam, cui nomē
 Paulæ est, quod vnus diei itinere à Cusētia,
 illius prouinciæ metropoli distat. Indè Iacobus
 Martotilla originem traxit, qui cū ex proxi-
 mo castro Folseaudi, coniugē honesto loco natā,
 Viennā nomine matrimonio sibi copulasset, pro-
 creauit ex ea hunc Franciscum, egregium sanē
 Catholicæ Ecclesiæ Confessorem. Qui à prima
 infantia sub Dei timore & amore educatus, infig-
 ne specimē futuræ sanctitatis præ se ferēs, solitu-
 dinem & religionem diligere, ac orationibus &
 ieiunijs assidue vacare cœpit. Quæ cū eius pa-
 rentes animaduertissent, ipsum annū circiter de-
 cimumtertium agentem, domui S. Francisci cui-
 tatis S. Marci (iuxta votū per eos emissum) obtu-
 lerūt. In qua puer in sortē Domini electus, anno
 per eum exacto, nullaq; professione emissa voca-
 tis parentibus, eos, vt se ad ecclesiam S. Francisci
 de Assisio, & S. Mariæ de Angelis, deuotionis er-
 gò ducere vellent enixè rogauit. Qui pio eius
 desiderio annuentes, sese itineris comites præbu-
 erunt. Hæc pia ecclesiarum visitatio, pijsimo iu-
 ueni initium præbuit ad res arduas moliendas.
 Nam vt primum ecclesijs illis visitatis, domū re-
 uersus est, animum ad nouam ecclesiæ fabricam
 construendam, adiecit. Cumque ipse sine mora
 terram foderet & fundamenta iacere inchoaret,
 ea re, hominum sermone diulgata, ingens po-
 puli concursus factus est, qui certatim operam
 conferre, & quibuscunque potuere modis, opus
 mouere.

Intercā cū muri iam multiplicatis operis
 exurgerent, fertur, vir quidam sacro S. Francisci
 habitu indutus ei apparuisse, atque ex improviso
 incre-

2. Aprilis.

Paula oppi-
dum, patria
S. Francisci.

Parentes.

Traditur in
cœnobium.Ecclesiam
constituit.S. Franciscus,
ei apparet.

incre-

inrepasset, quòd ædem illam tam angustam face-
re incepisset, euestigioque diruptis muris euan-
uisse. Vnde non immeritò plerique illum B. Fran-
ciscum fuisse exiltimarunt. Paulanus igitur ter-
minos dilatare, & ecclesiam magnificentissimo
opere, sola ope diuina egregiè confusus, extruere
cœpit, Nec est sua spe diu frustratus. Nam postri-
diè vir quidam Cusentinus insigniter nobilis, cū
magno auri & argenti pondere superuenit, quod
totum in nouæ ecclesiæ structuram contulit. Hoc
igitur diuinæ providentiæ munere vir sanctus
mirificè exhilaratus, multo alacrius operi instare,
& quamuis esset continuis ieiunijs atque vigi-
lijis planè attritus, lapides, calcem, ligna, aliaque
ad fabricam necessaria proprijs etiã humeris de-
ferre nõ desinebat. In omnibus enim summo stu-
dio humilitatis virtutè sequebatur, atque vt om-
nium minimus esse volebat. sic etiam Ordinem
egregia sãctitate eaque præcipuè virtute conspi-
cium quem instituit, Minimorum dicj censuit.

X
Humilitas
eius.

Iam verò cum Ordine præclarè constituto,
Generalis munere in eo fungeretur, vt alios ad-
humilitatis æmulationem magis magisque inci-
taret, non dubitabat vir sanctus vilissima quæque
munia obire. Quippe discipulis suis discumben-
tibus ipse ministrabat, sacra loca verrebat, aliorū
fratrum indũenta proprijs manibus abluabat.
Cum adhuc iuuenis esset, Calabriamque incole-
ret, nõquã nisi nudis pedib. etiã per glacies, niues,
montes & acuta saxa, vepres, spinasque incede-
bat. Ipsum sæpius ignem nudis pedibus concul-
casse, ac ignitos cãdentesq; lapides manibus por-
tasse, liquidò constat. Admirabilis erat eius vitæ
austeritas, quæ propterea admirabilior censenda
est, quia in pueri a, adolescẽtia, iuuetute, senectã,
& decre-

Iuuenis m-
bulat nudis
pedibus.

& decre-
iunia, a
ratione

Hor-
operun-
tia hon-
precib-
b' hum-
sis mor-
cis dest-
ti restit-
bus, qu-
tè præst-
auditur-
tuerit,
tuos ve-
que luc-
lorū fa-
tur & a-
Cubicu-
piscop-
miracu-
tem vt
faceret
ctum d-
ctitate
prijis in-
consili-
dum de-
nò ren-
deofcu-
ginta t-
nore in-
larius
nis spir-

& decrepita eius ætate inter labores, vigiliis, ieiunia, abstinētias, innumerasque corporis macerationes, eundem pœnè viuēdi modum seruauit.

Horum & plurimorum aliorum Sanctorum operum ratione habita, ad eò sancti Spiritus gratia hominē complexa est, vt pijs eius meritis & precibus in Christi nomine dæmones à corporibus humanis sæpius eiekti, pluresq; infirmi diuersis morborum generibus oppressi, & iam à medicis destituti, ac morti propinqui, pristinz sanitati restituti fuerint: Idēque beatus alijs compluribus, qui memoria & sensibus capti erant, sanitatē præstiterit: ac multis claudis incessum, surdis auditum, mutis loquelam, cæcisque lumen restituerit, & leprosos mundauerit: nōnullosq; mortuos vel pro mortuis habitos ad vitam pristinamque lucem reduxerit. Quorum quidem miraculorū fama, cum iam per totū ferè orbem vagaretur & ad aures Pauli I. I. peruenisset, ille quēdam Cubicularium suum ad Cusentinensem Archiepiscopum Pyrrhum nomine misit, vt ex eo de miraculorum veritate certior fieret. Pyrrhus autem vt summi Pontificis mandato in omnibus faceret satis, ipsum Cubicularium ad virum sanctum destinauit, vt præsens admirādam eius sanctitatem, ac miraculorum virtutem oculis proprijs inspiceret. Cubicularius fretus Antistitis consilio, hominem adiit. Cumque inter salutandum beati viri manum osculari vellet, ille omninō renuit, eumque rogauit, vt sibi potius manum deosculandam porrigeret, vtpote qui annos triginta tres, sacrosancto presbyterij munere ac honore in Ecclesia Dei fungeretur. Quod Cubicularius memoria repetens obstupuit, atque hominis spiritū vehemēter admirās, cum eo in cubiculum ad

Eximij electet miracula.

Spiritu propheticæ clareret.

†

lum ad colloquium cōcessit. Ibi cū post varios sermones vltro citroq̄ sanctē admodum habitos, Cubicularius asseueraret, vitam illam arduā & perquam difficilem, nulli nisi robusto ac valido tolerabilem fore: beatus Pater, audito illius verbo, igni appropinquans, ardetes prunas absq̄ læsione manibus arripens. dixit: Qui perfectō corde. Domino seruiunt omnia creata illis obtemperant. Exterritus ille eo miraculo veniam petijt, & ad pontificem rediēns, miracula quæ viderat, enarrauit.

Erat vir quidam apprimè nobilis, Iacobus de Tarsia, Baro terræ Bellimontis diocesis Cusentiniensis. qui tūc temporis Paulæ degebat, & vlcere quodam in crure, ad desperationē vsq̄ salutis laborabat. Is cum longo tempore medicorum & chirurgorum ope frustra vsus fuisset, nullāq̄ sibi salutis spem in humana industria reliquam videret, fama miraculorum & sanctitatis beati viri adductus, ad eū nō sine magno labore accessit, plagamq̄ illi detexit, & sanandam humiliter exhibuit. Vir sanctus, & qui adstabant, hulus tam graue & miserabile, & insanabile penè iudicabant: Franciscus tamen hortatus est eum vt firmam fidem & certā spem in vno & omnipotenti Deo collocaret, quia sanitatis gratiā consequeretur. Interea cū vnū ē suis fratribus, ad quōsdā folia herbæ, quæ vngula caballina dicitur, & certos pulueres, quos in sua cellula vir sanctus repositos habebat, colligenda misisset, ipse crucifixi imaginī affixus, ardentissimas pro salute viri illius preces fundebat, allataq̄; deinde folia cum pulueribus, factō crucis signo hulceri imposuit, ac domum eum abire iussit. Ille cōscenso equo cū paululum equitasset; Profectō, inquit, ad vxorem suam

Ardētes prunas manu tenet,

Vlcus desperationem sanat

su/m Iohannā, quæ ei itineris comes erat, videor mihi sanitatē adeptus, nā neq; dolorē, neq; foetorem illū pessimū ampliùs sentio. Hæc dicēs ex quo descendit, & calce terrā percutiens, nec aliquid doloris sentiens, se liberū & sanū intellexit. Iisdē fermē diebus in ciuitate Cusentinensi Marcellū quēdā de Cardilla, manib. pedibusq; cōtractū & lepra miserē infectū. orationis suæ virtute incolumē reddidit. Guidonē quoq; Lipantū, nobilē Cusentinū turpi lepra deformatū, in domo Paterni (quam vir beatus tunc ædificabat) sanitatē restituit. Cū idē beatus vir fabricæ domūs iuxta Paulæ oppidum incepisset, adductus est ei quidā à natiuitate mutus. Quem cum parentes eius præforibus ecclesiæ deposuissent, vir beatus, dixit ei, vt alta voce ter Iesum inclamaret, Beato verò inchoāte & parentibus prosequētib; mut^o similiter alta voce dixit: Iesus: & inde integræ vocis, vsq; ad obitum, beneficium obtinuit.

Cōtractum
eundemq;ue
leprosum
curat.

Item alium

Mut^o inuocato
nominē Iesu loquitur.

Cæca videt.

Rursus, Iulia Antonij Catalani filia, ab ortu cæca cū à parentibus adducta fuisset ad sanctum virum euulsa quædam è terris herba, crucis signo benedicta oculisq; imposita visum recepit. Cū duo in fabrica domūs Paterni terram effoderent, subito prærupti montis pōdere obruti, pro mortuis habiti sunt. Quos cum vir sanctus accessisset, & terram à duabus partibus remoueri mandasset viui planē & illæsī, non sine ingenti astantium admiratione inuenti sunt.

Accidit, vt in media hyeme venatōres quidam syluas oberrantes, in mōtib; multa niue resperfis, hominem inuenirent plarē extinctum vel vltimo certē mortis iaculo saucium: hunc cū misericordia moti ad sepeliendum deferrent, ad locū detulerunt vbi tūc beat^o vir morabatur qui in illum

illum respiciens, Per charitatem, ait, viuit homo iste: & ad eum conversus, Surge, inquit, & ambula. Ad cuius verba homo illico surrexit domumque ingressus, vires cibo ac potu restaurauit, ac prospera deinde valetudine vsus est. Dum in ædificatione noui monasterij calx in fornace coqueretur, accidit vt fornax vel nimio ignis calore accensa vel alia quavis causa, ruinam minaretur; unde magistri operum non mediocriter turbati, cum nullum opitulando malo remedium inuenirent, ad B. virum accurrunt, eique periculum exponunt. At ille magistris ad prandium abire iussis, sibi curam fornacis sumpsit. Cumque remotis arbitris solum se remansisse putaret, statim facto crucis signo intrepidè ardentem fornacem est ingressus, eaque restaurata, rursus sine vlla etiam vestimentorum suorum læsione incolumis est egressus.

Quidam pro
mortuo ha-
bitus ad vo-
cem S. viri
conualefcit.

Intrat illæ-
sus fornacem
ardentem.

Incepatur,
& in publi-
eis concio-
nibus, tan-
quã homo
rudis & pa-
rum sanæ men-
tis arguitur

Erat frater quidam Antonius, Ordinis Minorum professor eximius, & vitæ etiam ac morum integritate omnibus admirandus, qui, publicis sæpè in concionibus beati Viri dicta factaque carpebat, & populum interim admonebat nè se ab homine simplice, rudi, ac litterarum ignaro in errorem abduci pateretur, præsertim in eo, quod solis herbis ægrotis sanitatem promittebat. Hæc cum animo confidenti frequenter ad populum peroraret, fratres alij eum hortati sunt, vt coram, beatum virum de prædictis argueret, & salutaribus monitis à tanta temeritate, ad saniorem mentem reuocaret. Qui sanè abiit, & virum sanctum acriter increpitum contumeliosis insuper affecit, non vultque nè deinceps sua ruditate & stultitia, plebem à veritate in tantam incitiam atque ad eam fraudem abduceret. At vir sanctus cum hæc aliaque

aliaque insigni patientia documento pertulisset, hilari animo foco appropinquans, ardentibus nudis manibus titiones arripuit, eosque strictè comprimens ostendit omnia Dei virtute fieri posse. Quo miraculo stupore propemodum oppressus Antonius, ad eius sese pedes abiecit, atque erroris sui veniam humiliter postulavit, nec prius humi surgere præsumpsit, quam tanti viri benedictione potiretur.

Quæ cum mirabilem quandam & rarè auditam viri sanctitatem arguerent, & celebris admodum fama eorum ad Ludouicum XI. eius nominis, Francorum Regem Christianissimum perlatà esset, Rex eximia beati viri sanctitate permotus, à Sixto Papa IIII. impetrauit, ut ex Calabria in Franciam se conferret, quò sic demùm incredibili suo desiderio, ex conspectu viri sanctissimi, satisfaceret. Igitur Franciscus summi Pontificis mandato compulsus, in Franciam ad Ludouicum Regem abiit: à quo multis magnisque admodum honoris & benevolentia indicij acceptus, amplam & magnificam domum cum ecclesia, propè ciuitatem Turonensem & Regium palatium, sibi suisque fratribus in perpetuū obtinuit, quæ in hodiernum vsque diem fama sanctitatis beati viri celebris permanet.

Fuit autem hic Franciscus tantæ continentia vir, ut non carne, sed solo spiritu compactus videretur. Neque propria tantum saluti eum inuigilasse putandum est, sed totis in eam rem viribus incumbere, & assidua mente pertastabat, quomodo alios quàm plurimos ad similem virtutis viam perduceret. Hinc ad religionis suæ propagationem diuino procul dubio spiritu instructus

Tres Regulas instituit, fratrum scilicet ac sororū,

C

& vtri-

Ardentes titiones nudis manibus compressitur, ut ostendat omnia se Dei virtute facere.

A Franciæ Rege euocatur & reuerenter habetur.

Tres Regulas instituit.

à cinque
Roman:
Pötificibus
postea con-
firmatas.

34 VITA S. FRANCISCI DE PAULA
& vtriusque sexus fidelium, Tertiariorum nun-
cupatorum. Atque vt erat humanæ gloriæ con-
temptor eximius, & summus humilitatis ama-
tor, fratres omnes sui Ordinis Minimos: & soro-
res Minimas vocari voluit, præcepitque vt ante
omnia, in quouis negotio, sese, suaque omnia ad
Romani Pontificis Christi in terris Vicarij vo-
luntatem referrent. Fuerunt autem saluberrima
ipfius noui ordinis instituta, primum à Iulio II.
Pontifice approbata, & à Sixto Innocentio VIII.
& Alexandro V I. Rom. pontificibus, ac postre-
mò à Leone decimo (qui eum in Diuorum cata-
logum retulit) confirmata, multisque gratis ac
priuilegijs indultis communita.

Reddit spi-
ritum crea-
tori vir san-
ctissimus.

Cum tempus peregrinationis suæ completum
esse à Deo intellexisset, pridè quam decederet,
in solenni Missa, ingenti fratrum suorum cinctus
corona, imbre lachrymarum perfusus, sacro-
sanctum Eucharistiæ viaticum è manibus sacer-
dotis suscepit, atque ad cellulam suam infirmos
ac seniles baculo sustentate artus, regressus anno
ætatis suæ nonagesimo primo, secunda die Apri-
lis, quæ tunc fuit Parasceues, eadem ferè hora
qua Christus pro totius humani generis salute
acerbissimos in Cruce dolores sustinuit, lætus è
carnis ergastulo migravit. Corpus eius, postquàm
dies vndecim gratis omnium oculis spe-
ctaculum, inhumatum permanisset, nullum non
modò foetorem, sed odorem suauiter admodum
fragrantem emisit. Fuit autem in Diuorum nume-
rum relatus anno à Virginis partu 1519.

Leone X., Pontificatus illius anno
septimo.

VITA